

Адвентистський ВІСНИК

№ 10 (352)
жовтень 2019

Адвентистский ВЕСТНИК

Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

ПОСПІШАЙТЕ ЖИТИ

Якщо ви спуститеся у столичний метрополітен, то помітите, що всі поспішають. Навіть я намагаюся йти прискореним кроком. Одного разу до нас в гості приїхав дідусь моєї дружини. Спустившись у метро, він за звичкою йшов повільно, і незабаром хтось його штурхнув зі словами: «Чому так повільно йдете? Давайте швидше! Ніколи!». Проте поспішати жити – не означає просто кудись квапитися. І не завжди відрізок часу з ранку до вечора можна назвати життям. Іноді це всього лише існування. Спаситель сказав: «Я ж прийшов, щоб ви мали життя і щоб надміру мали» (Івана 10:10).

2

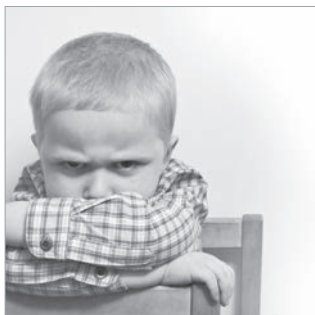
«Берегись, чтобы
не забыть Бога»

4

Рожденный
свыше не грешит

6

Моя дитина не
хоче молитися

8

Покупки, за яки-
ми стоїть досвід

15

ПОСПІШАЙТЕ ЖИТИ

Кажуть, у молодих людей багато перспектив. Їм здається, що у них усе життя попереду, що вони все можуть зробити і все встигнуть. Будь-які цілі, які вони ставлять перед собою, здаються їм досяжними. Однак з часом вони розуміють, яке швидкоплинне життя і що 16 років уже не їм, а їхнім дітям. Тому і молодим, а не тільки людям старшого віку, важливо не відкладати життя і поспішати жити.

Якщо ви спуститеся у столичний метрополітен, то помітите, що всі поспішають. Навіть я намагаюся йти прискореним кроком. Одного разу до нас в гості приїхав дідусь моєї дружини. Спустившись у метро, він за звичкою йшов повільно, і незабаром хтось його штурхнув зі словами: «Чому так повільно йдете? Давайте швидше! Ніколи!». Проте поспішати жити – не означає просто кудись квапитися. І не завжди відрізок часу з ранку до вечора можна назвати життям. Іноді це всього лише існування. Спаситель сказав: «Я ж прийшов, щоб ви мали життя і щоб надміру мали» (Івана 10:10).

У книзі Миколи Островського «Як загартовувалася сталь» головний герой Павло Корчагін, стоячи біля братської могили, каже: «Найдорожче, що є у людини, – це життя. Воно дається їй один раз, і прожити його треба так, щоб не було соромно за безцінно прожиті роки. Щоб не спалювала ганьба за підленьке і дріб'язкове минуле. І треба поспішати жити. Адже безглузда хвороба або трагічна випадковість можуть перервати його».

Одного разу, коли ми з дружиною поверталися додому, вона розповіла мені, що останнім часом часто наспівує слова відомої пісні: «Есть только миг между прошлым и будущим, и этот миг называется жизнь». Проїхавши ще декілька кілометрів, ми потрапили в затор. Пізніше ми побачили аварію – декілька розбитих автомобілів і мотоцикл. Поруч лежав молодий чоловік без ознак життя. «Есть только миг между прошлым и будущим...». У когось ця мить довша, у когось – коротша. Господь дає нам цю мить – сьогодні, щоб ми могли обрати найголовніше, цінне і важливе і жити по-справжньому щасливим життям.

Які цілі ми ставимо перед собою? Посадити дерево, побудувати будинок, виростити сина? Але хіба подібні цілі можуть гарантувати щастя? Ті, хто живе в достатку, часто говорять, що життя-то й немає. Побудувавши будинок, вклав-

ши в нього всі сили і кошти, людина поселяється в ньому, з'являється родина, але не живе щасливо. Як важливо сьогодні зрозуміти, які цілі і цінності роблять нас по-справжньому щасливими, і поспішати жити!

ЧИ У ВІРІ ВИ?

«Випробуйте себе самих, чи перебуваєте ви у вірі, пізнавайте себе. Хіба ви не знаєте себе, що Ісус Христос у вас? Хіба, може, ви недосвідчені?» (2 Кор. 13:5). У чому сенс християнського життя? Його сенс – в Ісусі Христі. Яке ж найважливіше рішення може прийняти християнин? Щодня дозволяти Христу жити в своєму серці.

Часто віру плутають з релігійністю. Однак віра – це спосіб життя, а релігійність, як стверджують багато, це якості особистості, що виявляється у вірі та поклонінні. Можна бути релігійним, читати Біблію, відвідувати богослужіння, можна належати до християнської церкви, але не бути віруючим. *«...Як прийде Людський Син, то чи знайде Він віру на землі?» (Луки 18:8). Чому Христос ставить таке запитання?*

На екскурсії в Карнакському храмі в Єгипті була група християн. Наприкінці екскурсії гід-мусульманин підвів групу до статуї жука-скарабея і розповів давню легенду, згідно з якою дівчина, яка тричі оббіжить цього жука, невдовзі вийде заміж. Декількох молодих туристок явно зацікавила ця легенда. «Якщо оббігти жука п'ять разів, – продовжив гід, – то у бездітної пари народиться дитина. А той, хто оббіжить жука сім разів, розбагатіє». Багато хто вже був готовий зірватися з місця. Однак гід попросив усіх зупинитися і сказав:

«У Єгипті багато незаміжніх дівчат і жінок. Якби вирішити цю проблему було так просто, то всі ці дівчата давно побували б тут і не раз оббігли б жука. У нас багато бездітних пар. Якби вирішити цю проблему було так просто, вони також побували б тут не раз. Зараз

Єгипет переживає економічну кризу. І якби вирішити цю проблему було так просто, хіба наш президент – чиї вони: людини віруючої чи релігійної? Поспішайте жити християнським життям.

Перевірте себе, чи ви в вірі? Кожне ваше діло, вчинок, мотив – чиї вони: людини віруючої чи релігійної? Поспішайте жити християнським життям.

Як визначити, чи віруюча ви людина, чи релігійна? Дуже просто. Дайте відповідь собі на декілька запитань. Чи є віра в Бога вашим способом життя, чи ви просто дотримуетесь догм, виконуєте певні закони та обов'язки? Чи живе у вашому серці Христос? Ким Він є для вас? Просто короткочасним Гостем чи Господарем вашого серця, вашим Другом і Пастирем? Хтось сказав, що найбільше бажання Бога – зійти зі сторінок Святого Письма.

Звертаючись до Лаодикії, Христос говорить: *«Ось Я стою під дверима і стукаю. Якщо хто почує Мій голос і відчинить двері, то Я ввійду до нього і буду вечерею з ним, і він зі Мною» (Об'яв. 3:20). Відчиніть двері Ісусу й живіть справжнім, яскравим, насиченим і щасливим життям. Ми можемо поспішати, але не туди, займатися на перший погляд корисною справою, але не тою, якою би слід було займатися, бути релігійними, але не віруючими. Господь у Своему Слові не раз говорить, що хоче увійти в наше серце, наше життя, стати його Господарем.*

У нас дуже мало часу, і тому нам потрібно поспішати. Поспішати будувати близькі стосунки з Богом, нашим Спасителем. Не пропустіть найважливіше у своєму житті: *«Заприязнися із Ним, та й май спокій, – цим прийде до тебе добро» (Йова 22:21).*

ПРАВИЛЬНІ СТОСУНКИ З БЛИЗЬКИМИ

Поспішайте сьогодні бачити і берегти правильні стосунки з близькими. *«Коли є яка втіха в Христі, коли є яка відрада в любові, коли є яка спільність Духа, коли є якесь милосердя і щедрість, доповніть мою радість, щоб ви думали те саме, мали ту саму любов, були однодушні й однієї думки. Нічого не робіть наперекір чи з марнославства, але в покорі вважайте одне одного більшим за себе» (Філіп. 2:1-3).*

Наша любов до людей – це один із проявів нашої любові до Бога. Поспішайте будувати добрі взаємини з ближніми.

На похоронах проливається чимало сліз. Чомусь саме на кладовищі про померлого кажуть багато хорошего – те, чого ніхто йому так і не сказав за життя. Створюється враження, що люди не навчені говорити добре іншим і про інших за життя. Хтось сказав: «Принесіть мені всі належні компліменти та квіти за життя. Після смерті вони мені будуть не потрібні».

Життя таке коротке. Якщо у вас є бажання зробити добру справу, зробіть її сьогодні. Якщо ви можете чимось порадувати своїх близьких, зробіть це саме зараз. Тому що у вас є тільки мить. Сатана обманув багатьох словом «завтра»: «Ти зробиш це завтра... Зате телефонуєш завтра... Скажеш завтра...».

Апостол Павло говорить: *«Ось тепер – час сприятливий! Ось тепер – день спасіння» (2 Кор. 6:2).* Робіть добро сьогодні, бо не знаєте, що очікує на вас завтра. Дуже важливо використовувати свої роки життя для служіння Богові і ближнім. Дуже важливо проводити з ними час, дарувати їм любов, втішати, підбадьорювати їх, допомагати їм – бути благословенням для них саме сьогодні.

Дві подруги зустрілися в кав'ярні за чашкою чаю. Одна почала скаржитися іншій:

– Моя мама постійно телефонує мені і просить, щоб я прийшла до неї поговорити. Коли я до неї заходжу, то відчуваю, що мене все дратує: її манери, розмова,

її запитання. Знаєш, ці літні люди розповідають тобі одне і те ж по декілька разів. Але я дуже зайнята: у мене сім'я, робота, фітнес, друзі. Мені ніколи.

– Знаєш, а я часто й довго розмовляю зі своїми батьками, – відповіла їй подруга. – Щоразу, коли мені сумно, я йду до них. Коли почуваюся самотньо, коли в мене проблеми і мені потрібна підтримка, поряд із ними відчуваю себе набагато краще. Я дуже часто приходжу до них.

– Ти набагато краще за мене, – з сумом сказала перша.

– Не думай так. Я така сама, як ти. Просто я відвідую своїх батьків на кладовищі. Вони померли. Коли вони ще були зі мною, я теж уникала з ними зустрічей. Думала так само, як ти. Ти не можеш собі уявити, як мені зараз їх не вистачає! Як вони мені потрібні! Моя тобі порада: піди сьогодні до мамі і побудь з нею, поговори з нею душевно, чого ти ще можеш це зробити. Цінуй тих, хто поруч з тобою. Намагайся не помічати помилок, помічай гідне. Не чекай, поки вона опиниться на кладовищі, щоб дізнатися, наскільки вона тобі дорога, і зрозуміти, що ти більше нічого не зможеш для неї зробити... Ніколи... Що нічого не зміниш і не виправиш. Від цього на душі залишається рана, яка не загоюється. Не дозволяй, щоб з тобою сталося те ж саме, що зі мною.

Поспішайте будувати і берегти стосунки з близькими людьми – з тими, кого Бог дав вам.

ПОСПІШАЙТЕ РОБИТИ ДОБРО

«Бо ми – Його творіння, ми створені в Христі Ісусі для добрих діл, які Бог наперед приготував для нас, щоб ми в них перебували» (Ефес. 2:10). Що таке призначення? Це життєвий шлях, запропонований людині Богом ще до народження. Бог наперед приготував нам творити добрі діла. Це означає, що ми не можемо жити або чинити по-іншому, але коли Він житиме в нас, це стане природною

«Поспішайте розповісти тим, хто поруч з вами, про Христа. Адже тільки з Богом людина може жити по-справжньому щасливо.»

нашою потребою, а не обов'язком. Якщо день минув без доброї справи, можна сказати, що ми прожили його даремно.

Поспішайте робити добро! Християнин знає, чиє Ім'я він носить і що повинен робити. «Хто хоче бути корисним, той і зі зв'язаними руками може зробити багато добра», – сказав Ф. Достоевський. Наповнюйте своє життя вічними цінностями.

РОЗКАЖІТЬ ІНШИМ ПРО ІСУСА

Поспішайте розповісти іншим про Спасителя, поділитися своєю вірою в Ісуса Христа. Поспішайте поділитися з ними не релігійністю, а вірою, засвідчуючи про те, що Господь зробив для вас.

Коли Христос з учнями переправився «на інший берег моря, до землі Гадаринської», назустріч Йому вийшов відомий у тих місцях чоловік – одержимий, що жив у печерах. Ісус звільнив його від нечистого духа. Зустріч з Христом так сильно вплинула на цього чоловіка, що він захотів залишитися з Ним. *«Та Він йому не дозволив, але сказав йому: Іди до свого дому, до своїх, і сповісти їм, що для тебе Господь зробив, як змилосердився над тобою» (Марка 5:19).*

Поспішайте розповісти тим, хто поруч з вами, про Христа. Адже тільки з Богом людина може жити по-справжньому щасливо.

ПОСПІШАЙТЕ ЖИТИ І РОБИТИ ЦЕ САМЕ ЗАРАЗ!

Святослав Музичко

От счастливых людей тебе не прилетит ничего, кроме счастья. От много переживших – ничего, кроме мудрости, понимания и поддержки. От озлобленных, нереализованных, пассивных в собственной жизни прилетит то, что, собственно, всегда и прилетает: едкая критика, нетерпимость, попытка обесценить все, что ты делаешь, и уличить в тех грехах и несчастьях, в которых они погрязли сами. Анализируйте, прежде чем принимать на свой счет.

«БЕРЕГИСЬ, ЧТОБЫ ТЫ НЕ ЗАБЫЛ ГОСПОДА, БОГА ТВОЕГО»

«Итак, храни заповеди Господа, Бога твоего, ходя путями Его и боясь Его. Ибо Господь, Бог твой, ведет тебя в землю добрую, в землю, где потоки вод, источники и озера выходят из долин и гор, в землю, где пшеница, ячмень, виноградные лозы, смоковницы и гранатовые деревья, в землю, где масличные деревья и мед, в землю, в которой без скудости будешь есть хлеб твой и ни в чем не будешь иметь недостатка, в землю, в которой камни – железо и из гор которой будешь высекать медь. И когда будешь есть и насыщаться, тогда благословляй Господа, Бога твоего, за добрую землю, которую Он дал тебе. Берегись, чтобы ты не забыл Господа, Бога твоего, не соблюдая заповедей Его, и законов Его, и постановлений Его, которые сегодня заповедую тебе. Когда будешь есть и насыщаться, и построишь хорошие дома и будешь жить в них, и когда будет у тебя много крупного и мелкого скота, и будет много серебра и золота, и всего у тебя будет много, – то смотри, чтобы не надмилось сердце твое и не забыл ты Господа, Бога твоего, Который вывел тебя из земли Египетской, из дома рабства» (Втор. 8:6-14).

Когда я в первый раз читал Библию, меня удивили эти слова: «Берегись, чтобы ты не забыл Господа, Бога твоего». **Как можно забыть Бога? Как можно забыть человека, который сделал вам много добра, например, подарил автомобиль, вылечил или помог в большой нужде?** Что имеет в виду автор, говоря: «чтобы ты не забыл Бога»? Почему Бог дает нам такое предостережение?

Глагол «забыть» в разных его формах употребляется в Библии более 100 раз. Например, в своих псалмах Давид часто просит Бога не забыть его, не забыть его народ. В Своем Слове Бог также не раз обращается к нам, людям, чтобы мы не забыли Его.

ЧТО ОЗНАЧАЕТ «ЗАБЫТЬ БОГА»?

Проблема ли это нашей памяти или дело в чем-то другом?

● **Забыть Бога – это забыть Его дела, забыть о том, что Он сделал для нас, забыть о благословениях, которые Он щедро изливает на нас.** «Но скоро забыли дела Его, не дождались

Его изволения; увлеклись похотением в пустыне и искусили Бога в необитаемой... Забыли Бога, Спасителя своего, совершившего великое в Египте, дивное в земле Хамовой, страшное у Чермного моря» (Пс. 105:13-22). Стих 14-й говорит, что они увлеклись похотением души своей, их желания стали выше воли Божьей. Когда мы свою волю и желания ставим выше воли Бога, то забываем Его.

● **Часто слово «забыть Бога» используется в контексте поклонения другим богам.** «И сделали сыны Израилевы злое пред очами Господа, и забыли Господа, Бога своего, и служили Ваалам и Астартам» (Суд. 3:7). Из этого текста видно, что забыть Бога – это не просто стереть Его из памяти. Забыть Бога – это вопрос поклонения. Нам может показаться, что если сегодня никто не поклоняется рукотворным идолам, то этот вопрос нас не касается. В действительности же место статуй заняли духовные идолы. Все, чему мы уделяем больше времени, все, что стоит на первом месте, – месте, которое по праву принадлежит Богу, – является идолом. Когда такое случается, Библия говорит, что мы забываем Бога.

● **В Священном Писании также говорится, что мы забываем Бога, когда злословим.** «Уста твои открываешь на злословие, и язык твой сплетает коварство; сидишь и говоришь на брата твоего, на сына матери твоей клеветать; ты это делал, и Я молчал; ты подумал, что Я такой же, как ты. Изобличу тебя и представлю пред глаза твои грехи твои. Уразумейте это, забывающие Бога, дабы Я не восхитил, – и не будет избавляющего» (Пс. 49:19-22).

Что способствует тому, что мы забываем Бога? Или, точнее сказать, перестаем доверять, проявляем своеволие и поклоняемся духовным идолам?

Библия предостерегает, что мы можем забыть Бога, когда наша жизнь изобилует разными благами. «Когда будешь есть и насыщаться, и построишь хорошие дома и будешь жить в них, и когда будет у тебя много крупного и мелкого скота, и будет много серебра и золота, и всего у тебя будет много, – то смотри, чтобы не надмилось сердце твое и не забыл ты Господа, Бога твоего, Который вывел тебя из земли Египетской, из дома рабства» (Втор. 8:12-14). В стихе 13 слово «много» употребляется трижды: много пищи, много материальных благ, много всего. Как это ни парадоксально, почему-то, чем лучше мы живем, тем меньше нам нужен Бог.

Нечто подобное произошло и в моей жизни. В 90-х годах, когда в Украине была сложная финансовая ситуация, зарплату не давали месяцами, а полки магазинов были пусты, меня направили в командировку в Югославию. Я уже тогда читал Библию, и мне казалось, что невозможно забыть Бога, когда в жизни все хорошо. Однако, прожив несколько месяцев в Югославии, получая зарплату в несколько раз больше прежней и ни в чем не нуждаясь, я заметил, что перестал читать Священное Писание и молиться. Позже, когда я опять перечитывал эти стихи, я понял, что Бог знает нас лучше, чем мы знаем себя.

● **Еще одним фактором, способствующим тому, что мы забываем Бога, является успех.** «И чтобы ты не сказал в сердце твоём: „моя сила и крепость руки моей приобрели мне богатство сие“, но чтобы помнил Господа, Бога твоего, ибо Он дает тебе силу приобретать богатство, дабы исполнить, как ныне, завет Свой, который Он клятвою утвердил отцам твоим. Если же ты забудешь Господа, Бога твоего, и пойдешь вслед богов других, и будешь служить им и поклоняться им,

то свідечують вам сьогодні, що ви погинуєте» (Втор. 8:17-19). Коли у нас все отримується, ми схильні думати про себе високо, надіятися на власні сили і превозноситися в своїх власних очах.

Що первинно: ми забуваємо Бога, а потім починаємо надіятися на себе, або спочатку надіємся на себе, а потім забуваємо Бога? Відповідь на це питання ми знаходимо в книзі пророка Осії 13:6: «*Ім'я пахити, вони були ситі; а коли наситились, то превозносились серцем їх, і тому вони забували Мене*». Ми бачимо, що достаток, комфорт і відсутність потреби також можуть привести нас до того, що ми почнемо уповатися на свої власні сили і забудемо Бога.

• **Однак Господа можна забути і будучи в нужді.** Об цьому говорить мудрець в книзі Притч 30:7-9: «*Двох речей я прошу у Тебя, не откажи мені, перше ніж я умру: суету і ложе удали від мене, нищету і багатства не давай мені, питай мене насущним хлібом, даби, преситившись, я не отрекся Тебя і не сказав: „кто Господь?“ – і чтобы, обеднев, не стал красть и употреблять имя Бога моего всуе*». Автор цих слів розуміє: не тільки багатство може стати причиною відступництва; і просить про те, щоб Господь не давав йому ні бідності, ні багатства. В крайній нужді також

можливо забути Бога. Коли у людини немає ні достатку, ні успіху, а віра і довіра до Бога слабкі, він часто ропщатиме на Бога і людей, з горечкою запитує: «А де ж Бог?»

Якщо ми ні бідні, ні багаті, то, може бути, небезпека забути Бога нам не загрожує? Во многих країнах віруючі люди частіше всього є представниками середнього класу. Починає це, що вони в безпеці? Сьогодні кожен людина, віруючий або ні, залучений у боротьбу за виживання. Матеріалізм – проблема нашого століття. У погоні за більш забезпеченою життям люди занурюються в суєту і в результаті втрачають свою духовну життя. Тому попередження «Берегись, щоб ти не забув Бога свого» актуально для всіх.

Що ж об'єднує всіх нас в цьому попередженні? Ця проблема – не в нашій пам'яті, вона не пов'язана з зовнішніми обставинами. Ця проблема наших стосунків з Богом. Вона в тому, що часто ми надіємся на свої власні сили. Така суть нашої гріховної природи, яка постійно прагне до самодостаточності.

Христос, знаючи про цю проблему, також попереджає нас: «*Смотрите же за собою, чтобы сердца ваши не отягчались объедением и пьянством и заботами житиєскими, и чтобы день тот не постиг вас внезапно, ибо он,*

как сеть, найдет на всех живущих по всему лицу земному» (Лк. 21:34, 35). Він зв'язує це попередження не тільки з благословеннями, але і зі Своєю Другою пришестям, «щоб день той не постиг вас несподівано».

Що ж нам робити, якщо ми відчуваємо, що іноді забуваємо Бога? «*Но когда ты взыщешь там Господа, Бога твоего, то найдешь Его, если будешь искать Его всем сердцем твоим и всю душою твоею. Когда ты будешь в скорби, и когда все это постигнет тебя в последствие времени, то обратишься к Господу, Богу твоему, и послушаешь гласа Его. Господь, Бог твой, есть Бог милосердый; Он не оставит тебя и не погубит тебя, и не забудет завета с отцами твоими, который Он клятвою утвердил им*» (Втор. 4:29-31). Господь дає нам надію, що, якщо ми звернемося до Нього, Він впамятає заповіт Свій і благословить нас.

Навіть якщо ми втратили Бога з виду і перестали йому довіряти, ми завжди можемо звернутися до Нього, покладаючись на обітницю: «Якщо ми невірні, Він перебуває вірним, ібо Себя отречься не может» (2 Тим. 2:13). НЕ ЗАБУВАЙТЕ БОГА!

Андрей
Бабенцов

Друга десятина

Концепція управління бере свій початок в Едемі, де Бог визначив відповідальність людини, використовуючи єврейське слово *рада* (Бут. 1:26-30). Це слово перекладається як «панувати», воно означає «піклуватися», «спрямовувати», «управляти». У Новому Завіті грецьке слово, яке характеризує таку відповідальність наставляти, керувати або бути відповідальним за будинок свого господаря – це *οικονομία*.

Ізраїльська система приношення десятин і пожертвувань, спланована Богом, складалася з трьох компонентів: перша і друга десятини, і приношення. **Перша десятина** повинна була використовуватися для утримання левитів, і нею розпоряджалися священики.

Друга десятина призначалася для проведення щорічних свят, а також використовувалася у благодійних цілях. **Пожертвування** були частиною поклоніння і забезпечували функціонування святилища. Тоді, коли ізраїльтяни зібралися на гору Синай, для того щоб отримати розпорядження щодо цивільних, соціальних, економічних і релігійних питань, в відмінні від сьо-

годення, не було системи соціального забезпечення.

Руйнування Єрусалимського храму римлянами за часів християнської ери позначилося на релігійній практиці юдаїзму. До руйнування храму єврейський народ віддавав першу десятину для утримання левитів (Лев. 27:30-34; Числ. 18:19-28). Вони також віддавали другу десятину на благодійність і щорічні свята в Єрусалимі (П. Зак. 14:2-29). Такі закони застосовувалися до перших шести років семирічного циклу, протягом якого вирощувався врожай. Після зруйнування другого храму, після звільнення Риму, євреї перестали дотримуватися деяких законів. Друга десятина повинна була бути проявом щедрості до тих, хто знаходиться в менш сприятливих умовах.

Е. Уайт пояснює мету другої десятини, спираючись на ті самі принципи, які практикувалися за часів Старого Завіту. Вона звертає увагу на те, яку відповідальність ми несемо за бідних, сиріт, вдів і прихильників, подібно до того, як Мойсей наставляв єврейський народ. «Для того щоб захопити людей для участі в релігійному служінні, а також з метою кращого забезпечення бідних, виникла потреба в другій десятині з усього прибутку. Щодо першої десятини Господь проголосив: «*А Левітим синам Я дав ось кожену десятину*

на спадщину» (Числ. 18:21). З приводу другої десятини Він закликав: «*І будеш ти їсти перед лицем Господа, Бога свого, у місці, яке Він вибере, щоб ім'я Його перебувало там, десятину збіжжя свого, виноградного соку свого, оливи своєї і первородних худоби своєї великої й дрібної, щоб навчався ти боятися Господа, Бога свого, по всі дні*» (П. Зак. 14:23; 14:29; 16:11-14). Цю десятину або її еквівалент у грошах люди повинні були приносити на місце, де була встановлена святина, протягом двох років» (Патріархи і пророки. С. 530).

Друга десятина була благословенням, тому що вона благовувала духу благодійності. Саме на цьому принципі була заснована вся система приношень.

«Всякий, рожденный от Бога, не делает греха, потому что семя Его пребывает в нем; и он не может грешить, потому что рожден от Бога... Всякий, рожденный от Бога, не грешит...» (1 Ин. 3:9; 5:18). В своем послании апостол Иоанн дважды подчеркивает, что человек, рожденный от Бога, не грешит. Однако при всей своей ясности и категоричности эти библейские тексты довольно сложны для понимания.

РОЖДЕННЫЙ СВЫШЕ НЕ ГРЕШИТ

Если задаться вопросом, что такое грех, в Библии можно найти немало текстов, раскрывающих это многогранное понятие. Исследуя Священное Писание, находим множество упоминаний о том, что всякий человек грешен. «Ибо все мы много согрешаем...», — пишет апостол Иаков (Иак. 3:2). На первый взгляд, Иоанн и Иаков противоречат друг другу. Однако в Божьем Слове нет противоречий. Проблема его толкования заключается в нашем зачастую неверном восприятии библейских текстов. Библия толкует себя сама, и только к ней мы должны обращаться в поисках ответов на свои вопросы, ведь речь идет о нашем спасении.

Как вы думаете, сегодня среди нас есть джентльмены? Да, ответите вы. Какое значение слова «джентльмен»? В наше время джентльменами называют вежливых, обходительных, учтивых мужчин. Но что означало это слово в середине XIX века? Джентльменом называли человека, который жил на доходы от своей собственности и наследства, и будучи обеспеченным, не имел необходимости в заработке. Со временем это слово обрело иное значение. Какой же смысл апостол Иоанн вкладывал в свои слова?

При расчетах траектории полета космических аппаратов используется известное число Пи с 15-ю знаками после запятой. Если ученые ошибутся или не учтут хотя бы один знак, космический аппарат, скорее всего, пролетит мимо пункта назначения. Говоря о библейских текстах, мы должны помнить о том, насколько важно для нас понимать их правильно, потому что небольшая неточность может в итоге далеко увести нас от истины.

Истина, изложенная в текстах 1 Ин. 3:9; 5:18, напрямую связана с нашим спасением. Если мы не рождены от Бога, то в Царство Божье нам не войти. Если мы грешим, то не рождены от Бога.

МОТИВЫ ЧЕЛОВЕКА

В Ветхом Завете для обозначения греховных поступков используются три слова — *хаттаа*, *авон* и *пэша*. В Синодальном переводе все они переведены как «грех». В языке оригинала каждое из этих слов имеет собственное значение. Слово *хаттаа*, означает «промах, неудача». Это нарушение закона по неопытности, незнанию, по ошибке или недосмотру. Еврейское слово *авон* означает искажение или извращение правды, сознательное нарушение закона, когда человек не смог побороть искушение. Слово *пэша* означает «восстание», «возмущение», «бунт», «разрыв отношений», «разделение». Этим словом обозначалось злонамеренное нарушение закона, при котором человек бросает вызов людям и Богу.

Поэтому, видя в библейском тексте слово «грех», мы должны понимать, что подразумевается один из трех вариантов. Согрешить человек может из-за неопытности, слабости или бунта против Бога и людей. И Бог это видит.

Всякий поступок человека взвешивается на весах его мотивов, из которых он был совершен. Это важно знать. В Ветхом Завете мы находим своды правил, связанных с жертвоприношениями за грех. В них четко обозначены грехи разной степени тяжести, и виды жертв, приносимых за эти грехи.

«ГРАДАЦИЯ» ГРЕХА

Говоря о Законе Божьем, мы обычно представляем его в виде двух скрижалей. На первой скрижали — заповеди, открывающие нам, как надо любить Бога и чем определяется нелюбовь к Нему, на второй — как любить ближнего и в чем проявляется нелюбовь к нему. Однако Закон Божий можно условно разделить и по горизонтали. Какими

словами начинаются заповеди, находящиеся в самом низу двух скрижалей — четвертая и десятая? «Помни» и «не пожелай». Нарушение этих двух заповедей происходит в мыслях. Наши желания рождаются в наших мыслях, и забываем мы также, что желание рождается в голове. Эти две заповеди помогают понять, что означает грех «в сердце своем». Человек может присутствовать на субботнем богослужении, а в мыслях продавать свой автомобиль или покупать новый наряд, тем самым нарушая Божий Закон. Бог знает это. А человек понимает, что грешит в мыслях, если слышит голос Духа Святого.

Расположенные выше третья и девятая заповеди начинаются со слов «не произноси». Эти заповеди говорят о грехе наших уст. На ступени выше — вторая, шестая, седьмая и восьмая — «не делай...», «не убивай», «не прелюбодействуй» и «не кради». Эти заповеди говорят о грехе наших рук, наших действий. Сверху на скрижалях мы видим заповеди «Я — Господь Бог твой...» и «Почитай отца и мать...». Они призывают к почитанию Бога и родителей, состоянию, которое противоположно ропоту и бунту.

Врачи-онкологи отмечают, что на первых двух стадиях рака нет клинических симптомов — ни температуры, ни плохого самочувствия, никаких жалоб. Однако на двух последних стадиях — почти нет возможности для излечения. Когда грех на первых двух «стадиях», почти никто не может обличить нас в греховных мыслях или неподобающих разговорах. Мы очень легко находим оправдание тому, что думаем и говорим. Но попробуйте что-либо исправить, когда дело уже сделано. Убив всего один раз, мы становимся убийцами. Взяв чужое, мы можем это вернуть, но наша репутация будет навсегда испорчена. Можно ли исправить что-то,

если совершенно прелюбодеяние? Да, можно попросить прощения, но разве отношения будут прежними? Сколько раз нужно было согрешить Адаму, чтобы в нашем мире сегодня царил грех? Всего один раз.

Современным христианам эта тема неприятна. Апостол Павел говорит о сознательном нарушении Божьего Закона: «Если мы, получив познание истины, произвольно грешим, то не остается более жертвы за грехи, но некое страшное ожидание суда и ярость огня, готового пожрать противников» (Евр. 10:26, 27). Поэтому он призывает нас: «Со страхом и трепетом совершайте свое спасение» (Фил. 2:12). Грех зарождается в наших мыслях, затем начинает проявляться в словах, после чего переходит к делу, постепенно приводя нас к бунту против Бога. Иоанн в своем послании обращается не к миру, но к верующим, чтобы они не возвращались в состояние бунта, из которого Бог вывел их столь дорогой ценой. Когда мы приходим к Богу, это не означает, что грех перестает на нас влиять. Дьявол прикладывает все усилия, чтобы доказать, что жертва Иисуса в нашей жизни была напрасной.

ПУБЛИЧНОСТЬ ГРЕХА

«Если кто согрешит тем, что слышал голос проклятия и был свидетелем, или видел, или знал, но не объявил, то он понесет на себе грех» (Лев. 5:1). Равнодушие к греховному поступку, согласно Библии, – также грех. Человек, на первый взгляд, сам не согрешил, но виновен. Влияние греха губительно не только потому, что мы грешим, но и потому, что мы знаем о чьем-либо грехе и ничего не предпринимая, не молимся. Мы говорим словами Каина: «Разве я сторож брату моему?», а Слово Божье отвечает: «Ты виновен».

Некоторое время назад мне нужно было лететь в другой город. Когда нас пассажиров, впустили в самолет, мне сразу же не понравился шум лопасти двигателя. Они странно гремели. Потом я узнал, что это нормально. В целях безопасности лопасти не должны стоять жестко. От попадания в двигатель камешка или птицы они могут разлететься, но двигатель не загорится и самолет может продолжить полет. В салоне мы просидели час. Неожиданно открыли двери, и в салон вошли люди в спецодежде. Пилот объявил, что всем пассажирам придется вновь пройти в терминал аэропорта, но не объяснил причину. Через несколько часов нас посадили на тот же самолет. Пилот, чтобы успокоить пассажиров, объявил, что был неисправен один из датчиков. Он сказал фразу, которую я запомнил навсегда: «Все поломки самолета нужно чинить на земле».

Если о моем грехе знаем только я и Бог, у меня есть только один путь – молиться. Но если о моем грехе узнали другие, то я становлюсь соблазном. Об этом также говорится в тексте Лев. 5:1. Тяжесть греха увеличивается его публичностью. Чем больше людей знает о моем грехе, тем большая это проблема. Христос говорит: «А кто соблазнит одного из малых сих, верующих в Меня, тому лучше было бы, если бы повесили ему мельничный жернов на шею и потопили его во глубине морской» (Мф. 18:6). Странно слышать такие слова из уст Иисуса, но Он знает, о чем говорит. Господь знает, насколько сильно мы можем влиять друг на друга.

Какой грех совершил Валаам? К нему пришли посланцы моавитского царя с просьбой проклясть Израиль. Валаам помолился, и Бог велел ему не ходить. Спустя некоторое время другие посланцы вернулись с той же просьбой. Валаам ответил им: «Нет, но... Я еще раз помолюсь Богу». Если он знал Божий ответ, зачем нужно было еще раз молиться? Чтобы остановить Валаама, заговорила даже его ослица... Валаам нарушил десятую заповедь «Не пожелай». Это был грех – *авон*. Пророк согрешил сознательно. Вскоре Валаам перешел на сторону моавитян. Он дал им совет, как одолеть израильтян, – посредством блуда, если не удалось их проклясть. Теперь его грех был *пэша*, бунт против Бога и Его народа.

Какие советы давал Ахитофел Авессалому? «Возьми наложниц отца...» Ахитофел совершил грех – *авон*. Он дал совет, и Авессалом нарушил пятую заповедь, посягнув на власть, принадлежавшую его отцу.

Апостол Петр отрекся от Христа трижды, прежде чем пропел петух. Совсем недавно Петр клялся, что, если все предадут Иисуса, он не сделает этого. Когда же обстоятельства изменились и Христа арестовали, написано, что Петр клялся и божился, что не знает «Человека Сего» (Мк. 14:71). Он нарушил третью и девятую заповеди, совершив грех – *хаттаа*. Не думаю, что Петр хотел этого.

Десять из двенадцати соглядатаев, осмотрев землю, которую Бог обещал израильтянам, распустили о ней худую молву. Они говорили правду, слегка приукрасив ее. Из-за этого два с половиной миллиона человек умерли в пустыне, не войдя в обетованную землю. Соглядатаи нарушили девятую Заповедь, совершив грех – *авон*.

Если мы считаем, что, как христиане, мы непогрешимы, это противоречит Священному Писанию: «Если же ходим во свете, подобно как Он во свете, то имеем общение друг с другом, и Кровь Иисуса Христа, Сына Его, очищает

нас от всякого греха. Если говорим, что не имеем греха, – обманываем самих себя, и истины нет в нас. Если исповедуем грехи наши, то Он, будучи верен и праведен, простит нам грехи наши и очистит нас от всякой неправды. (1 Ин. 1:7-9).

«Всякий, рожденный от Бога, не грешит – сознательно не преступает закона». Действительно, тот, кто рожден от Бога, не совершает сознательных преступлений, *авон*. Если христианин перешел от смерти в жизнь, то для него это чуждо.

«Всякий, рожденный от Бога, не грешит – не бунтует, не восстает». Изменения, происходящие в сердце человека под влиянием Святого Духа, не вызывают у него бунт против Бога и людей.

Если со времени принятия Христа в нашей жизни ничто не изменилось – ни наш характер, ни поведение, ни мотивы, если мы не ведем борьбу со своими греховными мыслями и словами, значит, наше христианство – фальшивое. Христианство – это не теория, это Сила, изменяющая человека (Рим. 1:16).

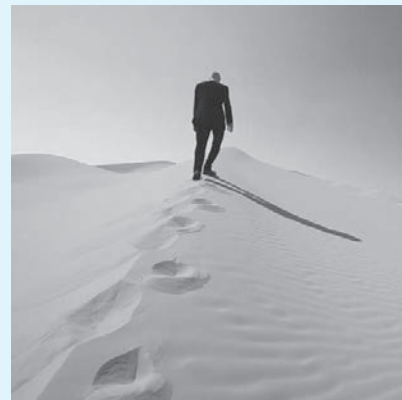
Наш Господь очень любит нас. Он сохраняет Свою «милость в тысячи родов», прощает «вину [авон], и преступление [пэша], и грех [хаттаа]», но не оставляет «без наказания», наказывает «вину отцов в детях и в детях детей, до третьего и четвертого рода» (Исх. 34:7).

Бог не может изменить нас без нашего участия. Не опоздай!

Рустем
Мухаметвалев

Если вы просите
Бога, чтобы Он
направлял ваши
шаги, будьте
готовы передвигать
ноги.

Моя дитина НЕ ХОЧЕ МОЛИТИСЯ

У ранньому віці діти іноді не хочуть молитися, не хочуть розмовляти. Батьки, не знаючи причини такої поведінки, панікують про схильність до безбожжя у дітей, про невіру, про непослух тощо.

З тривогою дивлячись мені в очі, молодша мама розповідала: «Я запитую сина: “Ти будеш молитися?” А він мені вже вкотре сердито відповідає: “Ні! Не хочу молитися!” Я йому намагаюся показати весь жах його стану: “Бог не буде з тобою розмовляти, Він не зможе тебе благословити, захистити і ти будеш один”. Він відповідає: “І нехай, і буду один, не хочу молитися!” Як я можу переконати його? Чому така жорстокість?» Мама була шокована цією ситуацією, духовним станом її сина.

Є декілька причин такого ставлення до молитви з боку дітей.

СВОЄРІДНЕ СТАВЛЕННЯ ДО РОЗМОВИ

У дітей своєрідне ставлення до розмови, особливо з дорослими. Іноді дитина не хоче розмовляти ні з ким. Просто мовчить, коли до неї звертаються. Це психологічна особливість цього віку. Не потрібно категорично наполягати на відповіді, якщо дитина не бажає говорити. Минає певний час і її «прориває» на розмову. Не потрібно загострювати на мовчанні особливу увагу, тим паче, що наполеглива вимога долучитися до діалогу спричиняє негативні емоції в дитини. Подібна реакція може бути і на розмову з Богом. Немає бажання розмовляти з Ним і все. Не гнівайтеся і не лякайтеся. Будь-яка загострена негативна емоція може виявитися потім причиною небажання взагалі розмовляти з Богом.

Випадок, описаний вище саме з цього розряду. Хлопчик просто зациквився на негативній емоції впертості. У такому випадку, що б не пояснювала мама, як би не лякала його поганими наслідками «невіруючого» вчинку, — це ні до чого не приведе. Він просто і далі пручатиметься, наполягатиме на своєму.

Пам'ятаю, коли моєму синові було три роки, він ніяк не погоджувався з варіантом молитви — повторення. Якщо мама підказувала якесь слово, це ще можна було прийняти, але якщо потрібно було повторювати за кимось усю молитву, він придумував щось своє, інакше молитва викликала в нього бурю протесту. З цієї дуже важливої для нього причини він

не бажав учити молитву «Отче наш». Зміст молитви щоразу змінювався, тому текст був невпізнаним. Якщо нічого не придумувалося «нашвидкоруч», то хоча б слова обов'язково мінялися місцями. У мене все це спочатку викликало подив, потім я намагалася якось «надоумити» сина, але він це абсолютно ігнорував, тому я залишила все, як є. І Славів навчився сам складати свої молитви.

Діти із задоволенням моляться, якщо атмосфера молитовного часу була створена на почуттях радості, щирості і подяки. Дитина прекрасно запам'ятовує позитивні емоції і потім із задоволенням приходить на сімейну молитву.

СТРАХ ПЕРЕД «ТВОРОМ»

Друга причина небажання молитися у дітей і підлітків — це страх перед «твором», який необхідно висловити, творячи його на ходу. Майже всі діти на прохання: «помолися, будь ласка», відмовляють. Їм просто страшно перед «виступом». Що вони скажуть? А якщо зіб'ються або забудуть слова? Краще взагалі не говорити. Особливо це помітно серед підлітків. Цей вік має свої особливості — діти часто втрачають нитку думки, плутаються в словах, забувають, як правильно будувати речення. А такий конфуз вони не можуть перенести спокійно. Їм соромно і вони віддають перевагу тихій, таємній молитві на самоті, у своїй кімнаті перед молитвою сімейною чи суспільною. Батьки скаржаться, що діти, зазвичай вранці, заявляють: «Я вже сам помолився» і не хочуть молитися разом з сім'єю.

Якщо є маленькі діти в родині або в класі Суботньої школи, то необхідно знати правило навчання молитви дітей з метою захистити їх від страху перед молитвою. Якщо ви пропонуєте молитися дитині трьох-п'яти років, то обов'язково скажіть, про що потрібно говорити. «Бабуся захворіла, але Ісус може зілжити її. Давай попросимо про це Ісуса». І дитина без страху і сорому скаже вже обумовлену потребу. Потім дитина може придумати що-небудь своє. Наприклад: «І пішли грошей на ліки, і коли мама буде йти додому з аптеки, щоб не впала, не розбила пляшечки і т. д.»

Якщо ми даємо дітям тему для молитви, не виникає психологічно-

го бар'єру перед необхідністю щось сказати. Виростаючи, діти не відчувають страху перед молитвою і ніколи не відмовляються молитися, навіть, навпаки, відчують задоволення і полегшення в молитовному колі сім'ї.

Іноді цей бар'єр страху виникає у ранньому дитинстві і стає звичним. Подолати його, як й інші страхи, дуже важко. Ніколи не можна сміятися під час молитви над оригінальним змістом дитячої розмови з Богом. Це сприймається дитиною негативно і може теж бути причиною небажання молитися.

ВІДСУТНІСТЬ БАТЬКІВСЬКОГО ПРИКЛАДУ

Третьою причиною відмови від молитви може бути відсутність батьківського прикладу. Діти ніколи не бачили маму чи тата, що моляться в окремій кімнаті. Вони ніколи не спостерігали за їхнім виразом обличчя, за тим невидимим світлом, який оточує людину, що молиться, і яке так швидко вловлюють діти. Якщо молитви відбуваються тільки як частина сімейного богослужіння, вони для дитини — форма, мертвий, але обов'язковий стандарт поведінки. У такому випадку вже в старшому віці діти починають потихеньку протестувати проти штампа і форми. Це їм не подобається, і вони не хочуть молитися. Якщо ж був наочний урок задоволення, радості і щастя молитви, то бажання бути такими ж, чинити так само обов'язково проявиться в їхньому духовному розвитку. Діти виховуються не вухами, а очима. Це правило стосується усіх сфер виховання і молитви також.

НЕВМІЛЕ ПРОВЕДЕННЯ СІМЕЙНИХ БОГОСЛУЖІНЬ

Ще одна важлива причина небажання дітей молитися — це невміле проведення сімейних богослужінь. Часто мент

доводилося спостерігати таку картину: декілька дітей в сім'ї збираються на ранковому богослужінні. Діти покірно стоять перші дві хвилини, поки тато читає «дорослий» незрозумілий ранковий текст на цілу сторінку. Через декілька хвилин вони починають рухатися, шепотіти, сміятися, грати, тому що не розуміють змісту прочитаного. Мама їх зупиняє, сіпає, щоб стояли тихо. Після цього вимовляється не менш тривала молитва. Під кінець діти з великою радістю зриваються з місця молитви: нарешті закінчилася м'юка.

Як після цього можна дивуватися, що діти не хочуть молитися? Адже цей стан душі як «поганий урок» триває щодня і, як іржаві цвяхи, забиваються у психіку дітей думки: «Молитва – це явище, яке дуже важко переноситься, це неприємні хвилини, але їх потрібно терпляче пережити, щоб не отримати зауваження».

Нехай кожна християнська родина перегляне план ранкових і вечірніх богослужінь, якщо на них присутні діти. Візьміть будь-який зрозумілий дітям предмет, покажіть його їм, і поясніть якусь істину або духовну цінність на основі цього предмета. Після цього прочитайте біблій-

«Нехай кожна християнська родина перегляне план ранкових і вечірніх богослужінь, якщо на них присутні діти.»

ний текст, зрозумілий дітям і вони його запам'ятають надовго і відчують великий інтерес до такого служіння.

Наприклад, відкрита парасолька може сказати про благодать Бога, чистий аркуш паперу – про чистоту, запалена свічка – про місіонерську працю, віник – про міцну дружбу, чиста склянка – про покаяння, прощення і очищення кров'ю Христа. Навколо вас безліч предметів, які можуть ілюструвати біблійні поняття, але запам'ятають їх діти в тому випадку, якщо ви говорите про них чітко, коротко і зрозуміло. Демонструючи предмет, дайте потримати його в руках, розглянути ближче. Молитва дітей на такому служінні лунатиме від щирого серця.

Можливо, у різних сім'ях є багато інших причин, які послужили перешкодою для відвертої дитячої молитви, але це – основні, і їх потрібно і можна уникати.

«Виховний вплив сім'ї – це вирішальна сила на добро або на зло. У багатьох відношеннях цей вплив дається взнаки тихо й поступово. Дитину, не виховану належним чином у сім'ї, виховає сатана за допомогою власних методів... Я молюся, щоб усі ми могли розрізняти ознаки часу й приготувати себе і своїх дітей так, щоб під час конфлікту Бог був нашим сховищем і захистом» (Е. Уайт. Християнська родина. С. 182, 186).

Дух Пророцтва попереджає нас про наш величезний вплив на дітей, як навчальну силу. Якщо діти не будуть навчені шукати в щирій молитві захисту Божого, то вони загинуть в цьому зломі і гріховному світі. Ми можемо їм допомогти, можемо навчити їх, як знаходити розраду, прощення і благословення. Робімо ж це!

Лідія
Нейкурс

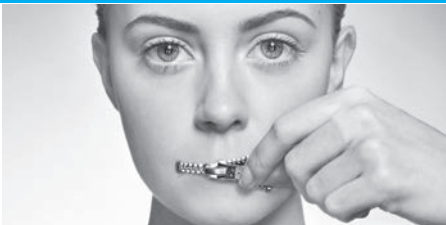
МИ З'ІДАЄМО БЛИЖНІХ, НЕ УСВІДОМЛЮЮЧИ ЦЬОГО

Довгі роки життя залежать від того, що ми говоримо, коли говоримо і кому ми це говоримо. У Біблії Господь попереджає нас: люди, що говорять багато злих слів, заподіюють шкоду собі, скорочуючи власне життя.

Рабин Хафец Хаїм, автор книги «Той, хто прагне життя», дослідивши Старий Завіт, називає головну причину страждань ізраїльського народу: лихослів'я – ось гріх, що знищує любов. Саме цей гріх, який чинять устами, не дає проявитися любові в усій її повноті. «Хто та людина, що хоче життя, що любить dni довгі, щоб бачити добро? Свого язика бережи від лихого, а уста свої – від говорення підступу» (Псал. 34:13, 14).

Цікаво, що коли Хафец Хаїм написав свою книгу, він спочатку дав її прочитати одній людині, не підписавшись своїм ім'ям. Той прочитав і похвалив книгу, а потім відправив іншу людину поговорити з автором книги. Протягом шести годин ця людина намагалася схилити автора до лихослів'я, але це їй не вдалося. Книга виявилася хорошою не тому, що була добре написана, не тому, що в ній було багато цікавих думок, а тому, що автор книги справді чинив правильно.

Головна думка цієї книги полягає в тому, що людина, яка бажає повноцінно жити довго, повинна навчитися говорити, не завдаючи смерті іншим. Це важко, тому що весь наш світ побудова-

ний на лихослів'ї. Сам диявол – батько неправди. Він постійно обмовляє, але не говорить явної неправди.

Ми іноді думаємо, що лихослів'я – це лайка, образи, нецензурні слова. Це велика помилка. У Біблії сказано, що сатана, перебуваючи перед Богом, не міг відкрито брехати. Він говорив правду, але таким чином, щоб людина була ще й виставлена в несприятливому світлі. Так і ми спочатку говоримо про інших правду, але поступово ця правда обростає в наших устах новими «подробностями», які перетворюють її на неправду. Це і є лихослів'я. Віруючі люди – не виняток. Дехто з них також бере участь в подібному злі, часом не підозрюючи про це. Господь засуджує таку поведінку свого народу.

З ЧОГО ПОЧИНАЄТЬСЯ ЛИХОСЛІВ'Я?

З простого бажання поговорити. Хтось сказав, що не можна хвалити іншу жінку в присутності дружини. Е. Уайт у книзі «Християнська родина» порівнює плітки і

обмовлення людини з бенкетом канібала, з вишуканим десертом, який подають на прикінці обіду і який з радістю куштують усі за столом. Ми з'їдаємо ближніх, навіть не усвідомлюючи цього! (див. С. 440-441).

ЯК НЕ ВПАСТИ В ГРІХ ЛИХОСЛІВ'Я?

Хто з нас ніколи не говорив зайвого? Багато хто часто шкодує про те, що вирвалося з їхніх уст. Як же нам тоді спілкуватися? Як будувати відносини одне з одним і з Богом? Бог бажає, щоб ми любили і благословляли одне одного. Він закликає нас позбутися лихослів'я і служити одне одному.

Не випадково Бог дав людині два вуха, але один рот. Згідно з задумом Творця, ми повинні більше слухати, ніж говорити. Господь каже нам: «Якщо хочете жити, навчіться приборкувати свого язика». Як це зробити? Апостол Яків у 3-му розділі свого послання пише, що ніхто не може приборкати язика (в. 8). Далі апостол говорить, що «хвіба з одного джерела виходить вода солодка й гірка?» (в. 11). Ми не можемо одночасно благословляти і проклинати. «Не годиться, брати мої, щоб воно так було» (в. 10).

Силою Святого Духа в нас необхідно берегти те, що входить у розум, тоді стане можливим і контроль язика. Тільки Він може навчити нас чинити правильно, тільки Він може освятити наші уста і серце: «І дам вам нове серце, і нового духа дам у ваше нутро» (Єзек. 36:26).

Нехай Дух Святий спонукає нас стежити за собою, щоб своєю мовою ми прославляли нашого Творця.

Микола Красюков

Отведи взгляд ОТ СЕБЯ

Когда израильтяне, покинув Египет, шли по пустыне в обещанную Богом землю, Господь чудным образом заботился о них и хранил их в пути. Однако неизбежные трудности вызвали у них недовольство и ропот. Тогда Бог оставил их на некоторое время без Своей защиты.

То, что несколько миллионов человек ежедневно получали пищу и воду в пустыне, было чудом Божиим. Несмотря на тяжелые условия пути, никто из израильтян не болел, их одежда и обувь не изнашивались, а ноги не отекали от чрезмерной нагрузки. Но люди быстро привыкают к хорошему. Привыкнув к Божиим чудесам, израильтяне начали жаловаться и роптать. «И говорил народ против Бога и против Моисея: зачем вывели вы нас из Египта, чтоб умереть нам в пустыне, ибо здесь нет ни хлеба, ни воды, и душе нашей опротивела эта негодная пища. И послал Господь на народ ядовитых змеев, которые жалили народ, и умерло множество народа из сынов Израилевых» (Числ. 21:5, 6).

Ради их воспитания и спасения Бог отнял Свою защиту. Народу Божьему нужно было осознать ценность благословений и милости Неба. В пустыне было множество ядовитых змей, и теперь они стали нападать на людей. Страдая от нашествия змей, израильтяне начали понимать, насколько далеко они отошли от Бога. «И пришел народ к Моисею и сказал: согрешили мы, что говорили против Господа и против тебя; помолись Господу, чтоб Он уда-

лил от нас змеев. И помолился Моисей о народе. И сказал Господь Моисею: сделай себе змея и выставь его на знамя, и всякий ужаленный, взглянув на него, останется жив. И сделал Моисей медного змея, и выставил его на знамя, и, когда змей ужалил человека, он, взглянув на медного змея, оставался жив» (Числ. 21:7-9).

Осознав свои ошибки, сыны Израилевы смирились перед Богом и обратились к Нему за помощью. Бог через Моисея предложил необычное средство для их исцеления и спасения. Над станом был поднят медный змей. Он был вознесен на высоком шесте, чтобы все могли его видеть. От человека требовалось только одно: с верою взглянуть на этого змея. Нужно было перевести взгляд с себя, с проблем, которыми он жил, на медного змея. В чем было спасение? В змее? Нет! Для того чтобы обрести исцеление и спасение, необходимо было продемонстрировать веру и послушание.

По человеческим меркам исцеление посредством одного лишь взгляда на змея было очень сомнительным. Многие в стане были при смерти. Там царила полная безнадежность. Казалось, что проблема неразрешима. Неожиданно Господь предлагает им просто посмотреть вверх, на змея. Только взгляните!

В израильском стане по-разному отнеслись к предложенному Богом средству спасения. Многие из пострадавших, кто сомневался или не поверил в его действенность, погибли. Погибли и те, кто медлил, думая, что, может быть, все пройдет само по себе. Промедление было смертельно опасным – нужно было как можно быстрее, тотчас же взглянуть на средство спасения! Только посмотреть!

Каждый укушенный змеей, должен был направить взор веры вверх, чтобы спастись. Никто не мог сделать это за другого. Исцеление, предложенное Богом, было великим даром для каждого смертельно больного, и его невозможно было купить или заработать. Такое же великое чудо – спасение, дарованное нам Христом. Только взгляните!

Сегодня мы также обретаем спасение и исцеление, когда поднимаем свой взор ввысь, к Иисусу.

На ком или на чем сосредоточен твой взгляд? О чем ты больше всего размышляешь? На что ты тратишь свои силы и время?

Вознеси Спасителя в своих мыслях и жизни превыше всего – и будешь жить. Только взгляни – и будешь исцелен и спасен. Верой поднимайся ввысь. Там твои спасение и жизнь.

Леонид
Рутковский

УПРАЖНЕНИЯ по глаголам и наречиям

Маленький мальчик умирал, лежа на больничной койке, когда к нему пришел учитель, чтобы немного позаниматься с ним. «Смотри, – сказал он, – вот упражнения по глаголам и наречиям. Постарайся хорошо справиться с этим заданием». Ребенок выглядел таким вялым, опустошенным, смиренным, что учитель почувствовал полную бессмысленность таких занятий. Однако сразу же после урока с мальчиком произошла удивительная перемена. До этого прогнозы были безнадежными. Никто не ожидал, что он будет жить, но вдруг все переменялось, и он пошел на поправку. Когда мальчика спросили, что произошло, почему школьное задание так повлияло на него, он

ответил: «Умиравшему не задали бы упражнений по глаголам и наречиям, не так ли?»

Между разумом и телом существует очень тесная связь. Хотя наука не до конца понимает, как работает эта связь, ученым известно, что она не просто существует, но может произвести необъяснимую перемену в нашем естестве.

Вера в Бога, упование на Его любовь и благодать как ничто иное может произвести подобную перемену. Веселое сердце действительно может быть лучшим лекарством, ведь оно не имеет никаких побочных действий (Притч. 17:22).

Подготовил
Тимур Герасимов

АДВЕНТИСТИ м. Мукачево

7 вересня СВЯТКУВАЛИ

100 -річчя заснування

ЦЕРКВИ

«Аж доти допоміг нам Господь»
(1 Сам 7:12).

У м. Мукачево адвентистська вістка прийшла з Росії. У 1918 році житель м. Мукачево Василь Чизмарь, працюючи в Тамбовській губернії, познайомився з чоловіком, який дотримувався суботнього дня і розповів йому про Десять Заповідей. Щоб глибше дослідити це питання, В. Чизмарь купив Біблію, яку, на жаль, вкрали, коли він повертався додому. Приїхавши до Мукачево, Василь почав проповідувати Слово Боже своєму брату Михайлу, але без Святого Письма це було досить важко. Тому вони купили одну Біблію на двох і відтоді разом вивчали її, переконавшись у святості сьомого дня – суботи.

У 1919 році про цю сім'ю дізнався Кессель Фріддеш – представник Словенської місії – приїхав до Мукачево, щоб познайомитися з ними. Побачивши відданість Богу, проповідник почав готувати сім'ю Чизмарь до хрещення. Того ж року на р. Латориця було здійснено перше хрещення в Мукачево, де уклало завіт з Богом 10 осіб. Того ж дня новохрещенні прийняли Вечерю Господню, на якій також були присутні Леопольд Ічек, Василь Іонов, Василь Ілошин та інші сусіди.

У 1920 році В. Чизмарь почав працювати книгоношею. У 1923 році на конференції Словенської місії в Братиславі він був обраний помічником проповідника. Місіонерська робота продовжувалася, і через деякий час сім'я Попович та декілька людей почали досліджувати Біблію. У 1926 році вони хрестилися.

Громада в Мукачеві з кожним роком зростала.

У 1932 році пастором Мукачівської та Берегівської громад став Олександр Хавренко. Тоді охрестилося багато людей. Серед них був Антон Пірчак.

3 листа натарського управління в Берегово 3 травня 1933 р. дізнаємося, що «На території Підкарпатської Русі організація адвентистів налічує 170 членів і два проповідники. У Мукачево – Йозеф Стрба, а в Берегово – Василь Чизмарь. Недовгий час проповідником був Буньовський Андрій.

Поступово до роботи церкви долучалися жінки і наступним біблійним служителем стала Магдалина Дорнбах. За спогадами її сучасників, вона була дуже відданою християнкою, не мала сім'ї. Спілкуючись з пресвітерами і служителями інших громад, вона познайомилася з Іваном Васильовичем Хімінцем. З 1940 р. Іван Хімінець виконує функцію старшого проповідника Закарпатської області протягом 30 років. Доказом посвячення Богові цього служителя є той факт, що всі його діти пішли слідами батька: звершують служіння в Церкві. Пресвітерами і помічниками були Антон Пірчак, Леопольд Ічек. Активними членами: М. Петрисько, І. Попович, О. Ваш. Почали утворюватися нові громади і групи в Мукачівському районі.

У 1995 році в Мукачево проводиться євангельська кампанія за участю Гонзаліса. Охрестилося 80 осіб, і була створена друга громада. Пастором дру-

Хор Мукачево сьогодні

гої громади став Ілля Пірчак. Пастором першої громади був Михайло Спасук. У 1997 році завдяки євангелісту з Мексики Леслі Мойса була створена третя громада Мукачево.

Звершували служіння в церкві м. Мукачево такі пастори як: А. Воронюк, М. Колеснік. М. Михайловський, І. Скачков, А. Савін, В. Скиба, С. Литовченко. Сьогодні громада налічує 112 осіб й продовжує нести вістку спасіння навколишнім.

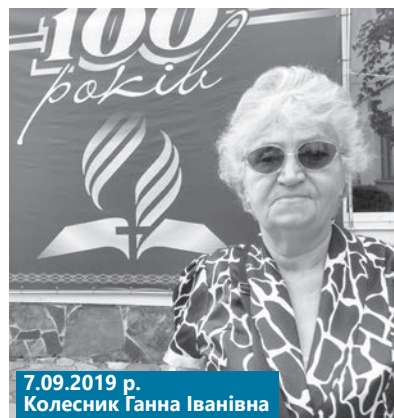
Колесник М. Р.

Дорнбах
Магдалина з
мамою

Хор Мукачево

7.09.2019 р.
Колесник Ганна Іванівна

Хімінець Іван і Марія

100 років АДВЕНТИЗМУ в с. Велика Вулига

Дім молитви
с. Велика Вулига
сьогодні

Майже всі жителі с. Велика Вулига були православні. Проте в Біблії написано: «Люди шукали Бога, чи не знайдуть?» Декілька сімей зацікавилися вченням п'ятидесятників з с. Івонівці. Відвідували одне одного, досліджували Святе Письмо, молилися й потоваришували сім'ями. Серед таких був Олексій Ладаняк, який носив пошту з с. Рахни Лісові і повідомив, що там теж є віруючі, але ті святкують суботу. По-знайомилися з адвентистами, запросили їх у гості. Прийшли брати Василь Власик й Амбросій Саванжа. Також читали Слово Боже, молилися, спілкувалися й запросили прийти братів-адвентистів до них у неділю. Наталка Ладаняк, у якій зібралися, наварила вареників, насмажила свинячих шкварок і запросила всіх до столу. Рахняни відмовилися вживати таку їжу, пояснивши тим, що в Біблії про таке написано: «нечисте». Як підтвердження, прочитали біблійний текст. Жителі Великої Вулиги переконалися, що це насправді заборонена Богом їжа, й не їли також. Брати-баптисти с. Івонівка зрозуміли, що поле їхньої діяльності перейшло до адвентистів сьомого дня з с. Рахни, й більше не приходили.

Першими, хто прийняв водне хрещення були: Артем Ладаняк, Трохим Клочак, Михайло Пітяк, Іван Кумчак, Кость Бондарчук та Степан Мисько. Старшим групи був Іван Ладаняк, але в 36 років помер. Через рік уже десять односельчан уклали завіт з Богом в адвентистській громаді: Калень, Катери-

на, Наталя Ладаняк, Анастасія Карплюк, Іван Тавровський, Фадейта Васирина Поприч, Василь Коржан, Семен Мисько.

Не всі могли піти до Дому молитви в суботу, оскільки в хаті було шість-вісім осіб, а в сім'ї була одна пара чобіт. Не всі вміли читати, не у всіх була Біблія. Аптис Мисько продав десять пудів жита й кабана, щоб у місцевого священника купити Біблію. Це була товста стара з малянками Біблія. Збиралися на служіння в суботу в декількох місцях, залежно від того, хто де проживав у селі.

У 1937 році за дотримання суботи розстріляли Михайла Пітяка. Під час війни старшою в церкві була Варвара Бондарчук. 253 особи з села загинули на війні, з них 10 адвентистів.

Ось декілька досвідів Божого захисту Його послідовників під час війни. За відмову копати в суботу траншею лейтенант наказав розстріляти двох адвентистів, але потрібна була згода полковника. Полковник наказав, аби цих адвентистів привели до нього. «Чому не виконуєте наказ», – запитав він. «Закон Божий, субота, не можемо», – відповіли солдати. Полковник дав наказ, щоб солдат нагодували, а в неділю, щоб продовжували рити траншею».

За 100 років присутності адвентистів у с. Велика Вулига було вісім Домів молитви. Іван Тавровський подарував частину своєї землі, де побудували Дім молитви. У громаді звершували служіння пресвітери: Артем Ладаняк, Іван і Михайло Кумчак, Аверсій Нестерук,

Михайло Дуля, Павло Мурга, Андрон Бойчук, Андрій Бондарчук, Павло Білостенний, Петро і Володимир Дячки, Павло Клочак.

Останні 20 років служіння звершували пастори з Подільської конференції: Микола Щерба, Микола Халімон, Олександр Артемчук, Сергій Вершило, Олександр Шикор.

Село Велика Вулига одне з небагатьох, де кожен третій мешканець – адвентист. Сьогодні церква АСД налічує 130 осіб. Ця громада виховала дев'ять проповідників: Петра Бондарчука, Віктора та Василя Мургу, Петра, Михайла, Леоніда й Володимира Кумчаків, Олексія Гнатенко, Володимира Дячка, й служителів: Анатолія Литвинюка, Івана, Степана, Михайла, Віктора Кумчаків, Павла Дячка.

Зліва – Іван Кумчак, справа Калень Ладаняк

Один з перших Домів молитви

Михайло Пітяк, розстріляний у Вінниці

100-річний Іван Тавровський дав землю під будівництво храму

III Всеукраїнський фестиваль духових оркестрів Церкви АСД

У м. Вінниця 7 та 8 вересня 2019 року пройшов музичний фестиваль духових оркестрів Церкви АСД зі всієї України. Організаторами заходу були керівник Відділу музичного Олена Носова та Михайло Кумчак. Для участі у фестивалі приїхали 12 музичних колективів, що налічують 280 музикантів м. Берегомет, м. Біла Церква, м. Бершадь, м. Луцьк, с. Застава, с. Пожарки, м. Вінниця, м. Умань, с. Ільниця, м. Миколаїв, м. Бердичів, м. Київ. Різний вік, професії, освіта та соціальний статус не завадили виконавцям музики на духових інструментах регулярно збиратися на репетиції, грати у себе в громадах і підготувати гарні виступи для фестивалю.

**Відкриття
ДОМУ
МОЛИТВИ**
у м. Вишгород
Київської
області

22 августа
мир впервые
отмечал

**Международный
ДЕНЬ ПАМЯТИ
жертв насилия по
РЕЛИГИОЗНОМУ
ПРИЗНАКУ**

ПОЛЬОВА ШКОЛА для служителів Східно-Дніпровської конференції

Польова школа «Ви приймете силу і Моїми ви свідками будете» відбулась на базі санаторія «Гармонія» 27-29 серпня 2019 р. Уперше служителі п'яти областей зібралися разом, аби досліджувати Слово Боже. Служителі ділилися своїми свідченнями, надихали, та молилися за проповідь Євангелія у східних регіонах нашої країни, суспільство та церкву.

Генеральна Ассамблея ООН призвала державства, міжнародные, гуманитарные и религиозные организации и общины почтить память жертв насилия по религиозному признаку, и помочь пострадавшим от актов насилия. В связи с этим событием эксперты ООН заявили, что страны должны защищать право человека на свободу вероисповедания.

День подяки – 2019

Щорічно, починаючи з 2017 року, День подяки в Україні відзначається в третю неділю вересня. Свято не є офіційним вихідним, проте завжди проводиться в неділю, що дає людям можливість відсвяткувати його разом із родиною та друзями, відвідавши цікаві заходи, які прово-

дяться в Києві та інших містах України. Традиційно ми звикли до існування свята Подяки в Америці. Однак 2017 року, в рамках ушанування 500-річного ювілею Реформації, виникла ідея проведення подібного свята всеукраїнського масштабу на державному рівні. Програма зазвичай насичена цікавими подіями, заходами та локаціями, конкурсами, спортивними змаганнями, розвагами, флешмобами

та концертами. Святкові заходи збирають близько півмільйона людей, і примітно, що цей день присвячений не політичним подіям, а бажанням подякувати Богові (за природні дари, допомогу у вирощуванні врожаю, а також за добробут, здоров'я і достаток в сім'ї) і один одному, помолитися за мир. Саме в подяці приховується запорука Господнього благословення і благополуччя.

З
Н
В
О
І

ОПЫТЫ С БОГОМ!

Что такое «опыты с Богом»? Как их пережить? И если их нет, является ли это проблемой?

Каждый из нас понимает, о чем идет речь, когда слышит от другого человека: «Слава Богу!», «Бог меня благословил». Люди говорят так, пережив нечто, послужившее их благу, – получив ответ на молитву или неожиданный подарок, осуществив свою давнюю мечту. Недавно в церкви я получил молитвенную записку с просьбой: «Хочу ноутбук». Господь может осуществить любое наше желание, если это принесет нам пользу.

В молитве мы делимся с Богом своими желаниями и переживаниями. Мы знаем, что Он не даст нам ничего такого, что может нам навредить. Ведь Он лучше нас знает, что нам нужно, что будет наилучшим для нас. Но не всегда Бог отвечает на молитвы Своих детей. Иногда наши молитвы об исцелении, семье, работе надолго остаются без ответа. Но мы должны быть благодарны Небу за то, что иногда оно молчит. Божье молчание – это также благословение, значение которого Иисус откроет нам при Своем Втором пришествии.

Обязательно ли верующий человек должен переживать опыты с Богом? Наличие опытов свидетельствует об отношениях с Господом. Некоторые христиане, слушая опыты других, не могут рассказать ничего, что пережили сами. Одна из причин отсутствия опытов с Богом: «*Не имейте, потому что не просите...*» (Иак. 4:2). Если мы ничего не просим, то ничего и не получаем.

Если наша жизнь течет хорошо и гладко, если в ней нет ярких событий, свидетельствующих о прямом вмешательстве Бога в наши дела, – это также опыт с Богом. Господь хранит нас и помогает нам. Мы склонны воспринимать «мелочи жизни» как нечто естественное. Но они, как и каждый новый день – это Божий дар. Наше ежедневное пробуждение – также опыт с Господом.

Хочу поделиться одним из своих опытов с Богом. В юности я часто уходил из дома, чтобы поговорить с Богом о своей мечте. Мне хотелось найти девушку, настоящую христианку, которая бы полюбила меня. Но было у меня еще одно условие: чтобы она любила Бога больше, чем меня. И я встретил мою будущую жену Наташу. Однажды

во время совместной прогулки (наши отношения только начинались) Наташа сказала мне: «Володя, хочу сказать тебе одну вещь, над которой ты должен серьезно подумать. Если передо мной встанет вопрос: «Ты или Бог?», я выберу Бога». Она ничего не знала о моих молитвах, мы ни разу об этом не говорили. Так я получил ответ на свою молитву. В ответ я рассказал Наташе, о чем просил Бога, о своем сокровенном желании относительно моей будущей супруги. Наташа повторила то самое условие, о котором я говорил с Богом в своих молитвах. Мы поженились.

Желаю каждому из вас переживать чудесные опыты с Богом. **Доверяйте Богу, несмотря ни на что!**

**Владимир
Самоденко**

Коли хочеш ПРОСЛАВИТИ СПАСИТЕЛЯ

Андрій Бочевар, скрипаль-віртуоз, одного разу на гастрольях отримав відкритий перелом руки, і, здавалося б, на музичній кар'єрі можна було ставити хрест. Депресія та зневіра заповнили життя Андрія. Та якось на одному з концертів сталося те, чого не очікував ніхто...

Народився і виріс Андрій біля Одеси. Закінчив консерваторію, гастролював з різними музичними колективами. Він відвідав з концертами пів Європи. Так склалося, що потрібно було думати про фінансові питання. Андрій натрапив на американську фірму, яка забезпечувала пасажирські лайнери музичною розважальною програмою. Контракт полягав у тому, що потрібно було пів року бути в морі. Ті, хто працював на кораблі, зрозуміють Андрія, адже море затягує. З такого режиму роботи дуже складно психологічно вирватися. Дехто не буває на суші по півтора року. Якщо ти працюєш на кораблі, то про сім'ю можна забути.

Під час одного гастрольного туру Андрій познайомився з дівчиною, яка в майбутньому стала його дружиною. Вони з дівчиною вирішили, що він ще раз поїде в такий тур і заробить трохи коштів на весілля. Вони одружилися. Знову вирішили, щоб Андрій поїхав у

такий гастрольний тур на декілька місяців. Це було в листопаді 2006 року. З певних причин тур перенесли на лютий 2007 року. У цей час зателефонував керівник дитячого хору, з яким він раніше співпрацював, і попросив, щоб Андрій його виручив. Їхній новий скрипаль їх підвів. Оскільки Андрій добре знав цей колектив і терміни йому підходили, то він погодився. Це була поїздка до Франції та Мадагаскару.

У Франції, перед одним із концертів, він ішов темним коридором і, не помітивши сходинку, упав та отримав відкритий перелом лівої руки. Саме ліва рука у скрипалів відповідає за техніку й рухи. При переломі був також пошкоджений нерв, який відповідає за те, щоб рука піднімалася вгору. Тобто рука Андрія була нерухома, ні на що не реагувала.

Тоді, сидючи на сходах зі зламаною рукою, Андрій усвідомив, що йому як музиканту настав кінець. Французький імпресаріо також сказав, що така травма руки – кінець його кар'єри. Та коли Бог допускає випробовування в житті людини, Він не залишає її без Своєї допомоги.

Колектив поїхав гастролювати без Андрія, залишивши його в невідомому містечку за кордоном. Однак саме тими днями до імпресаріо приїхав його друг і, побачивши усю серйозність ситуації, сказав, щоб Андрій не хвилювався і що він житиме в нього.

Після операції та тривалої реабілітації лікарі не давали Андрієві надії на те, що він коли-небудь зможе грати на скрипці. Скрипаль почав знову навчатися грати, як першокласник, перебо-

Андрій Бочевар

рюючи сильний біль. Проте йому не вдалося.

Через рік в Одесі проходила євангельська програма, Андрій був серед присутніх. Коли хор з оркестром співав на сцені пісню «Таков, как есть, иду к Тебе» і прозвучав заклик до покаяття, чоловік раптом відчув у душі непереборне бажання взяти до рук скрипку і грати для Бога. Андрій розумів, що насправді грати не може. Однак він зіграв ту мелодію на сцені, наче й не було перелому, хоч фізично і з погляду лікарів це було неможливо. Усі його друзі та знайомі в церкві розуміли, що Бог зробив чудо. Після того почали дуже швидко відновлюватися функції руки, а згодом Андрій уже грав на скрипці віртуозно. Слава Богові, що Він подарував Андрієві і руку, і скрипку.

Коли людина хоче прославити Бога, незважаючи на свої переживання, труднощі, хворобу, тоді Він втручається в її життя і робить чудо!

Підготувала Лідія Власик

ПОКУПКИ, за якими стоїть ДОСВІД

У нашій сім'ї є зошит, у якому ми записуємо всі молитовні потреби нашої сім'ї, а також великі покупки, які нам необхідно зробити, техніку тощо. Ми хочемо не просто піти до магазину і придбати те чи інше, а бачити втручання Бога навіть у побутові плани. І коли я дивлюся на техніку в кухні чи офісі, за нею я бачу цілий досвід. Якщо ти пережив досвід із Богом, ти його не забуваєш.

Хочу розповісти важливий для моєї сім'ї досвід, пов'язаний з купівлею автомобіля. Звершуючи служіння, моєму чоловікові й мені доводилося багато їздити. Одного разу наші друзі почали говорити, що нам потрібен автомобіль. Спочатку ми з чоловіком сміялися з цього, оскільки для нас це було нереально. Проте друзі сказали, що молитимуться про наш автомобіль. У голову запала ця думка, але ми не молилися про це. Згодом інша людина в розмові несподівано сказала, що нам потрібен автомобіль і що вона буде молитися про це. Тоді ми зрозуміли, що і нам необхідно почати молитися.

З'явилася думка, що наш дідусь, ветеран війни, стояв у черзі на авто від держави. Ми знали, що є такий закон: якщо автомобіль привозять із-за кордону для ветеранів, то сума за розмитнення значно менша. Ми попросили Бога: якщо Він знайде людину, яка на певний час позичить нам гроші на купівлю автомобіля, то ми зрозуміємо, що Він відчиняє нам двері

й машина справді необхідна. І знайшлася людина, яка позичила нам кошти. Ми почали робити конкретні кроки для купівлі авто. У молитві ми поставили Богові ще одну важливу умову, щоб

пережити особливий досвід з Ним. Тоді досвід ми зрозуміли по-своєму.

Ми знайшли автомобіль, який хотіли, за ціною, що нас влаштовувала, і навіть з газовою установкою, щоб в Україні дешевше було їздити. Наче все складалося чудово. Ми думали, що це і є той досвід, про який ми молилися. Однак сатана хотів украсти наше благословення. З продавцем авто почалися дивні фінансові проблеми. У нас була людина, яка мала поїхати подивитися на авто, купити його і привезти до України. Проте продавець пропонував дивний алгоритм продажу, який нас насторожив. Знайомий попередив нас, що це – аферист і щоб ми не зв'язувалися з ним. Ми з чоловіком стояли на роздоріжжі. Згодом ми переконалися, що це була нечесна людина. Зрештою, ми придбали автомобіль, інший, звісно.

Досвід, який ми пережили, полягав у тому, щоб ми повністю поклалися на Бога, терпіли, не підганяли подій. Було безліч дрібниць, які перешкождали нормально користуватися авто. Ми мо-

Мирослава та Сергій Луцький

лилися, адже просили Бога: «Дай нам авто, щоб за ним стояв досвід». Ось ми і переживали цей досвід. Найцінніше в цьому всьому було не авто, а досвід з Богом.

Нам уже видали номер автомобіля, ми поставили його в нашому дворі, і в цей час наш дідусь, якому 86 років, потрапив до реанімації. Автомобіль оформлений ж на дідуся. Мій брат знаходився з ним у лікарні. Йому дали номер телефону реанімації та сказали, що немає сенсу сидіти в лікарні, просто час від часу телефонувати і цікавитися станом хворого. Брат зайшов на наше подвір'я, подивився на номер авто і сказав, що номер реанімації такий самий, як і нашого автомобіля.

Чотири місяці ми переживали за купівлю автомобіля, та Господь усе контролював до дрібниць. **Довіряйте Богові, терпеливо очікуйте те, що Він для вас приготував.**

Підготувала
Єва Труш

Бог своїх НЕ ОСТАВЛЯЕТ

В старших классах средних школ г. Херсона шестидневная система обучения. Моя дочь перешла в 10-й класс. Нужно было встретиться с руководством школы и договориться о том, чтобы в субботу дочь не посещала занятия. Я была уверена, что смогу все объяснить и ответить на все вопросы

относительно нашего вероисповедания, и моей дочери разрешат не посещать занятия в Божий день.

Сначала я пошла к завучу школы и сказала ей, что в субботу мы посещаем Церковь адвентистов седьмого дня и не можем приходить в школу. Потом нас отправили к директору школы. Директор ответила: «Вы должны хорошо подумать и решить для себя, что важнее для вашей дочери. Иначе вам придется переходить в другую школу».

Я попросила церковь молиться о решении этого вопроса. Мы не хотели переводить дочь в другую школу, поскольку мой муж – пастор и дочь за время обучения уже сменила несколько школ. Отправила я молитвенную просьбу и в вайбер-группу «Мамы в молитве». Попросила у руководства конференции официальное письмо с просьбой ходатайствовать об освобождении моей дочери от занятий в субботу.

На следующий день я с дочерью пошла в школу, чтобы оставить этот документ у секретаря. Секретарь отправила нас к директору, чтобы я все объяснила ей сама. Наш разговор с директором школы был спокойным. Свою негативную реакцию на нашу просьбу она объяснила тем, что за 40 лет ее работы такой случай – первый. Она просто не знала, как поступить. Бог дал мне мудрости и кротости ответить на все ее вопросы. Она долго думала, молчала, а я ждала ее ответа. Наконец она произнесла: «Ладно, давайте попробуем». И написала на моем заявлении, что разрешает моей дочери не посещать занятия по субботам. Более того, в классном журнале не будут стоять отметки о пропусках!

Когда мы хотим, несмотря на противодействие, остаться верными Богу. Он вмешивается в самую трудную ситуацию и делает нас победителями. Благодарю Тебя, Боже!

Людмила
Дьяченко

СВЯТКУЙТЕ ЖИТТЯ

На дитячому майданчику дві дівчинки гойдалися на гойдалках.
 – Щось давно не було жодного свята, – задумливо промовила одна. – Шкода!
 – А мені не шкода, – сказала друга.
 – Ти не любиш свята?!
 – Люблю! Дуже! У мене їх багато, щодня – свято!
 – Не може бути!
 – Може. Ми святкуємо День народження.
 – День народження, ти хотіла сказати.
 – Дні народження ми теж святкуємо, але рідко, тільки раз на рік. А

День народження – щодня. Мій тато придумав це свято.
 – І як ви його святкуєте?
 – Дуже просто. Тато будить вранці мене і маму. Ми йдемо на кухню, беремо склянки з водою, і тато каже: «Чудовий день сьогодні народився! Нам з ним дуже пощастило! За новий день!» І ми п'ємо воду, їмо мед і співаємо якусь пісню.
 – А якщо день видасться поганим?
 – Так раніше і було. Щойно ми почали відзначати це свято, майже всі дні або хороші або дуже гарні. Рідко коли трапляється щось не дуже гарне.
 – Чому ж тоді в інших людей немає такого свята?

– Тато сказав, що це свято є у всіх, тільки не всі його помічають. Багато просто забули про нього. Якщо хочеш, приходи у суботу ввечері до нас. Переночуєш, а вранці разом із нами відсвяткуєш!

ЗЛАМАНІ СТІЛКИ

Один чоловік змучився зі своїм годинником: то він спішив, то відставав, то несподівано зупинявся. Цей годинник дістався йому в спадок від діда. Чоловік прийшов до годинникаря, простягнув йому стрілки від годинника і попросив:
 – Відремонтуйте, будь ласка, ці зламані стрілки. Вони показують неправильну годину.
 – Я не можу налагодити хід стрілок без годинника, – відповів той. – Принесіть мені годинник!
 – Навіщо годинник? Адже зламані стрілки! – дивувався чоловік.

Проте годинникарь не поступався.
 – Ви хочете ремонтувати мій годинник, щоб узяти з мене більшу оплату? – запитав чоловік.
 Годинникарю довго довелося переконувати чоловіка, що стрілки не покажуть правильно час самі собою, якщо не відремонтувати механізм, який приводить їх у дію.

Господь не може нас спасти, якщо ми віддаємо Йому тільки частину нашого життя. Йому потрібне все наше життя, повністю віддане в Його розпорядження.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Отримувач: УУК АСД
 Код ЄДРПОУ 19350731
 р/р 26006149457
 МФО 380805
 Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Київ

Призначення платежу:
 добровільні пожертвування

Актуально. Ґрунтовно. Доказово. Толерантно.

Інтернет-книгарня

BOOKSON

**КНИГА У ВАС ВДОМА –
 ЗА ОДИН КЛІК**

+38 (099) 45-595-45 shop@bookson.com.ua www.bookson.com.ua

Щомісячна газета
 «Адвентистський вісник»
 видає Церква АСД
 в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
 Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
 Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
 Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
 Над номером працювали: М. Опіяр, І. Корещук, О. Мехоношина
 Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
 вул. Лук'янівська, 9/10–А
 dzherelo@ukr.net
 www.lifefsource.com.ua
 тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.